

Monika Jägerová: *Srovnání postavy Arbace v operách Artaserse J. A. Hasseho a L. Vinciho*,
bakalářská práce ÚHV FF UK, Praha 2013, 74s.
(Posudek vedoucího práce)

Neznámý pramen je zpravidla ideálním materiálem pro vědecké zpracování a případnou publikaci. Je tomu tak i v případě předkládané práce Moniky Jägerové, která byla inspirována v odborné literatuře dosud nevidovanou partiturou opery *Artaserse J. A. Hasseho* v archivu Českého rozhlasu v Praze, třebaže hudebnina byla již v roce 1966 zkatologizována pro SHK. Vzhledem k bakalářské úrovni práce bylo téma zúženo na postavu Arbace, avšak zároveň rozšířeno o srovnání se současným zhudebněním libreta od L. Vinciho. Jak potvrdila vlastní práce Moniky Jägerové, takto formulované téma by bylo možné zpracovat i jako práci diplomovou, což se odrazilo i v celkovém rozsahu předkládaného textu.

K obsahu práce: Po obvyklém úvodu začíná autorka text stručným stavem bádání o operách J. A. Hasseho a L. Vinciho, v obou případech našťestí existují moderní monografie, o které se bylo možné alespoň zčásti opřít. Další kapitolu tvoří popis dvou hlavních pramenů, které jsou v práci využity. Následuje hudebně-historický úvod se stručnými biogramy autorů a okolnostmi prvních provedení obou oper. Speciální pátou kapitolu tvoří představení a kritika teorie tzv. párových oper. Následuje nástin historických reálií, jež tvoří základ Metastasiova libreta, převyprávění obsahu a shrnutí úprav od G. Boldiniho pro J. A. Hasseho. Jádro práce tvoří srovnávací analýzy jednotlivých árií role Arbace, nejdříve z pohledu libreta a následně zhudebnění.

Hlavní badatelský výkon Moniky Jägerové tkví v analytických částech přinášejících přesvědčivé čtení hudebně-dramatických aspektů sledovaných árií, jež prozrazuje jak výrazné hudební cítění autorky, tak i hlubší proniknutí do estetiky opery seria. To potvrzuje také kapitolka o Metastasiovi s postřehy k poetice i filosofickému kontextu jeho tvorby. V práci by bylo možné více zohlednit dosavadní literaturu, zejména interpretace Mellaceho, avšak vzhledem k rozsahu a určení práce je výkon v tomto směru vyhovující. Autorka se v tomto směru chvályhodně soustředila především na kritiku poměrně diskutabilní teorie tzv. párových oper.

Na práci je poněkud patrný chvat, s nímž byla psána a zejména dokončována. Týká se to jak faktografie či formulací, tak některých formálních aspektů. Pomineme-li náročnou otázku hlubšího zkoumání/srovnávání „pražského“ opisu Hasseho opery s dalšími prameny, v popisech pramenů je vhodné opravit odkazy na partitury – většina citovaných údajů u Sartoriho totiž odkazuje ve skutečnosti pouze na libreta (s. 12 a 15). Vzhledem k absenci kritických edic obou oper by bylo rovněž vhodné při rozborech árií odkazovat na foliaci nebo čísla snímků digitálních kopií přístupných on-line a zejména zohlednit skutečnost, že čtenář nebude mít k dispozici pramen uložený v archivu Českého rozhlasu. Alespoň několik orientačních fotek by bylo zcela ku prospěchu. V posuzovaném exempláři práce rovněž chybí čísla stránek.

Přes uvedené nedostatky prokazuje text Moniky Jägerové plné zvládnutí všech základních požadavků kladených na bakalářské práce. Text proto doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *výborně*. Zároveň doporučuji jeho další rozšíření a úpravy, ať už pro účely práce diplomové, tak publikační. Schopnosti autorky i mezinárodní charakter tématu k tomu takřka zavazují.